

get, hvorom der slet ikke kan strides“. I Anledning af disse Udtalelser og i øvrigt i Anledning af Ordførerens Udtalelser ved første Behandling tillod jeg mig at rette en Forespørgsel til Inspektøren for Arbejdsløhedskasserne om, hvorledes det forholdt sig med denne Sag. Om de almindelige Udtalelser, som ikke er stedfæstede, kan selvfølgelig Arbejdsløhedskasseinspektøren ikke afgive nogen Erklæring, men med Hensyn til det andet Tilfælde, som skulde være saa kendt, og som skulde være en Kendsgerning, hedder det i en Skrivelse derovre fra, som er indsendt til Inspektoratet, og som jeg har faaet Tilladelse til at laane: „I Anledning af rettet Forespørgsel fra den højtærede Inspektør om, at der i Anledning af Strejken forud for Den faste Voldgiftsrets Møde i Esbjerg i August 1911 er udbetalt Arbejdsløhedsunderstøttelse, skal man herved erklære, at der til de Medlemmer, der blev arbejdsledige paa Grund af, at de ikke kunde faa den paa Reparationsarbejde vanlige Timeløn, ikke er udbetalt *noget* af Arbejdsløhedskassens Midler. Den Understøttelse, som enkelte af disse Medlemmer modtog i denne Tid, var af et ganske lokalt Fond.“ Og videre oplyses det, at den nævnte Arbejdsløhedskasse i Tiden fra Regnskabsaarets Begyndelse til den 21. August kun har udbetalt 11 Kr. 70 Øre. Dette Tilfælde, som her kom frem i det høje Folketing, og som skulde være en Kendsgerning, viser sig altsaa at være absolut urigtigt, og jeg er tilbøjelig til at mene, at Kvaliteten af adskillige af de andre Historier, som fortælles, ikke er bedre. Men den Fred, som den ærede Ordfører paa Flertallets Vegne i sin Betænkning udtaler Haabet om at opnaa om disse Kasser og deres Virksomhed, vil jo sikkert ikke kunne opnaas, saa længe der vedbliver at være Arbejdskøbere, som ser surt til denne Lov, fordi de ser, at den giver Arbejderne en økonomisk Støtte i Kampen for Tilværelsen. Der vil derfor, uanset hvordan Lovens enkelte Paragraffer bliver formet, bestandig være intrasigente Arbejdsgivere, hvem denne og lignende Love vil være en Torn i Øjet, og som paa alle mulige Maader vil modarbejde dem ved at fortælle Historier om, hvordan de forvaltes.

Jeg vil gerne om de enkelte Ændringsforslag, som nu her er foreslaaede, sige, at den nye § 2 kan jeg for saa vidt ikke have noget imod i den Skikkelse, hvori den er foreslaaet ved Ændringsforslag Nr. 2. Det er en Løfteparagraf, som siger, at hvis

man kan finde paa Reglerne derfor o. s. v., o. s. v. og lave Kasser for Smaamestre, saa skal man gøre det. Det kan vi naturligvis ikke have noget imod, men jeg vil gerne benytte Lejligheden til at protestere imod den Formløshed, som har hersket under denne Udvalgsbehandling. Udvalget har i Virkeligheden, efter at det har gennemgaaet de forskellige Ændringsforslag, ikke været samlet med Ministeren, og Udvalgets Medlemmer ved faktisk ikke, hvorledes Ministeren stiller sig til de her foreslaaede Ændringsforslag. Vi havde paa et meget tidligt Tidspunkt en Sammenkomst med den højtærede Minister, og jeg erindrer saa tydeligt, at den højtærede Minister om denne Paragraf sagde, at den sikkert omhandlede et alt for stort Spørgsmaal til, at det kunde løses ved en enkelt Paragraf i denne Lov, og selv om han havde Sympati for Tanken, vilde han foreslaa, hvis der kom en Udtalelse derom i Betænkningen, at der fremkom et særligt Lovforslag derom. Det staar ogsaa for min Erindring, som Ministeren ikke er kommet med nogen officiel Udtalelse overfor Udvalget om, hvorledes han stillede sig til de øvrige Ændringsforslag, men, som sagt, Princippet i Ændringsforslag Nr. 2 — og deraf følger Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 og Nr. 3 til § 5 — kan vi for saa vidt ikke have noget imod. Kun forekommer det mig i Lighed med den Udtalelse, jeg hørte den højtærede Minister fremsætte, at det vilde være rimeligt at faa dette Spørgsmaal ordnet ved særlig Lov, naar man først var kommet til Klarhed over, paa hvilken Maade det kunde lade sig gøre.

Endelig foreslaar Flertallet ved Ændringsforslag Nr. 4, at sidste Punktum af § 9 skal udgaa. Medens det i den øvrige Del af Loven fastslaas, i hvilket Forhold Statskassens Bidrag skal staa til Medlemmernes Bidrag, saa paalægges der igennem denne § 9 ikke Kommunerne noget obligatorisk Bidrag, men det siges, at Kommunerne kan udrede saa og saa meget, dog ikke ud over en Trediedel af de paagældende Medlemmers Kontingent, men saa har man tilføjet i sidste Stykke af Paragraffen, at for saa vidt Kasserne — formentlig gennem højere Kontingent — for at kunne imødegaa meget vanskelige Tider paa Arbejdsmarkedet vil være saa forsynlige at henlægge noget hver Maaned eller hvert Aar til en Reservefond, saa skal Kommunerne have en Pligt til at yde Bidrag til saadanne Arbejdsløhedskasser. Dette har man fra Flertallets Side